

и даже осжденъ, та за това и дълго врѣме емигрантъ, а сега водителъ на иностранната политика въ Австро-Венгрия. Слѣдъ като ни поздрави и ни покани да седнемъ, той прѣди всичко пожела да узнае, кой отъ насъ е Балабановъ и кой Цанковъ.

Ще забѣлѣжа тукъ, че по това, що бѣхме узнали, Балабановъ билъ прѣдставенъ въ виенското министерство на иностраннитѣ дѣла като човѣкъ ужъ на генералъ Игнатиевъ, руския въ Цариградъ посланникъ, а другарьтъ му Драганъ Цанковъ, цензоръ въ турското писалище на печата за българскитѣ вѣстници, като измѣникъ и на турското правителство, и на католицизма; при това него смѣсвали и съ племеника му Кирякъ Цанковъ, живѣещъ отъ дѣтинство въ Букурещъ и сега прѣдседателъ на революционния комитетъ въ тоя градъ.

Слѣдъ даденитѣ обяснения графъ Андраши ни каза, че той билъ слушалъ за насъ и ималъ свѣдѣния за нашата мисия, по която, прибави да каже, идете безъ друго сега и при мене.

„Да, поехъ думата и казахъ: по сжщата мисия ние бѣхме длѣжни да се прѣдставимъ и прѣдъ Ваше Прѣвзходителство. Положението, въ което се намѣрва злощастниятъ нашъ народъ, и което нѣма съмнѣние, че е извѣстно и Вамъ тука, особено пѣкъ всеизвѣстнитѣ послѣдни турски свирѣпства въ България възбудиха въ по-главнитѣ български срѣдини мисълта за изпроваждане двама прѣдставители при подписавшитѣ парижкия договоръ шестъ велики европейски сили, за да прѣдставятъ прѣдъ тѣхъ това положение въ всичката му дѣйствителность. Сжщеврѣменно тѣмъ бѣ поржчено и да помолятъ тия сили да зематъ всички цѣлесъобразни мѣрки, за да се избави българскитѣ народъ отъ несносната вече турска администрация и да се постави въ